

geweldig, liet de witte glacé handschoenen en den waaier vallen en verdween in de duisternis zoo hard als het maar kon.

Alice nam den waaier en de handschoenen op en daar het erg warm in de zaal was, wuifde ze zich onder het praten wat koelte toe. «Och, och», zei ze, «wat gaat toch vandaag alles vreemd! En gisteren nog ging alles z'n gewonen gang. Zou ik dan soms van nacht veranderd zijn? Laat ik eens eventjes nagaan: was ik dezelfde, toen ik van morgen opstond? Ik geloof bijna me te herinneren, dat ik me een beetje anders gevoelde. Maar als ik niet dezelfde ben, dan komt de vraag: wie ter wereld ben ik dan wel? Ja, dat is de groote quaestie!» En ze ging al de kinderen van haar leeftijd na, die ze kende, om te zien of ze wellicht in een van die was veranderd.

«Ik ben toch Ada niet», zei ze, «want zij heeft lange krullen en mijn haar krult heelemaal niet en Mabel kan ik ook niet zijn, want ik weet een heelen boel en zij, och, 'zij' weet maar zoo'n beetje. Bovendien *zij* is zij en *ik* ben ik, en — och, lieve deugd, hoe gek is het toch allemaal! Ik wil eens zien of ik alles nog weet, wat ik gekend heb. Laat me eens kijken: vier maal vijf is twaalf en vier

maal zes is dertien en vier maal
zoo kom ik nooit tot twintig! M
Tafels van Vermenigvuldiging
aan. Nu zal ik eens wat Aardrijks
Londen is de hoofdstad van P
de hoofdstad van Rome en Ro
is allemaal verkeerd, dat weet i
in Mabel veranderd zijn! Ik za
op te zeggen»: «*Wat poetst a*
legde haar handen op haar sch
les opzei en begon toen. Maar
heesch en vreemd en de woord
niet zoo bekend toe als vroeger

«Wat poetst de kleine kro
Zijn glinsterenden staart
En plast het water van de
Op 't lichaam, naar zijn

Hoe vroolijk grijnst hij in
Spreidt hij zijn klauwen
En roept de vischjes 't we
Met vriendlijk lachend s

«Ik ben er zeker van, dat d
woorden zijn» zei de arme Alic
schoten weer vol tranen, toen
«Dus moet ik Mabel dan toch v